

Pietrenii și Bistrița

Alecu Donici

Pietrenii au ieșit cu totul din răbdare,
Nemaiputând a suferi
Ei pagube struncinătoare,
Pe care nu putea feri:

Pentru că în tot anul, Cuejdiul nimicit
Pe mulți au sărăcit.
Dar cine e deprins, ca viermele în hrean,
Greu schimbă locul lui, unde au trăit an.
Așadar, târgul tot, odat' s-au sfătuit
Să deie jalobă la Bistrița cea mare,
Prin care arătând dovezi lămuritoare
De păgubirile ce mulți au suferit

Și sufăr mai neconținut,
Zicea: „Că pe Cuejdi, precum pe Bistrițoară
Nici într-o primăvară
Nu se stăvesc cu moară;

Și case cu zăplaz, ba uneori și vite
Le sunt primejduite.”
Deci dar, ei socotind că Bistrița cea mare
Va face celor mici căzuta înfrânare,
Ca una ce folos de obște aduce,
Căci plute la Galați cu cherestele duce,
Au mers cu jaloba; dar știți ce au văzut?
Pe însăși Bistriță, răpitul lor avut,
Trecând cu valuri plini de spume!

Iar un bătrân cu minte
Au zis către un alt șoptind așa cuvinte:
– Eu știu mai de mult, că oamenii în lume
Asupra celor mici dreptatea nu-și găsesc:
Când ei cu cei mai mari răpirile-mpărtesc.